

Aesop's Fable

A Wolf was drinking from a river when he happened to raise his head from the stream. Lower down he spied a Lamb lapping up a little water.

"Oho!" said the Wolf to himself. "There's my supper! All I need is a good excuse to get it. Then I will have both my food and my drink together."

"You there!" he growled. "What do you mean by muddying my water!"

"I'm sorry," said the lamb. "But I can't be muddying the water. If your water is muddy it's not my fault. See, I'm using only the tip of my tongue. Besides, I'm drinking downstream from you, and I couldn't possibly disturb the water further up where you are."

"Don't argue with me!" snarled the Wolf. "I know all about you! You've been going around for over six months saying nasty things about me."

"That can't be," the Lamb bleated. "I was born only three months ago."

"Well," snapped the Wolf, "if it wasn't you, it was your father. That's just as bad." And before the Lamb could say another word, the Wolf sprang on the poor creature and ate her up.

A bad excuse is good enough for a bully.

פסיקתא רבתי פרשה ט

כבש בין שבעים זאבים מה יכול לעשות, **ישראל בין שבעים אומות חזקים** מה הם יכולים לעשות אילולי אתה עומד להם בכל שעה ושעה הוי מציל עני מחזק ממנו אילו ישראל.

אסתר (ג:ה) - וַיִּרְא הַמֶּן כִּי אֵין מְרַדְכִי כֹרַע וּמִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּמְלֵא הַמֶּן חֲמָה: (ו) וַיִּבֹז בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד בְּמְרַדְכִי לְבַדּוֹ כִּי הִגִּידוּ לוֹ אֶת עֵם מְרַדְכִי וַיִּבְקֶשׁ הַמֶּן לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְלָכוֹת אַחַשְׁוֶרוּשׁ עִם מְרַדְכִי:

אסתר (ג:ב) - וְכָל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ כֹּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהַמֶּן כִּי כֵן צָנְהָ לוֹ הַמֶּלֶךְ וּמְרַדְכִי לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה:

אסתר רבה (ז:ח)

מה אמר להם מרדכי למי שאומר לו מדוע אתה עובר את מצות המלך, ר' לוי אמר אמר להם מרדכי משה רבינו הזהיר לנו בתורה (דברים כ"ז) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה, ורשע זה עושה עצמו עבודת כוכבים, וישעיהו הנביא הזהירנו (ישעיה ב') חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא, ולא עוד אלא שאני איסגנטירין של הקדוש ברוך הוא שכל השבטים נולדו בחוצה לארץ וזקני נולד בארץ ישראל, אמרון ליה ונימר ליה, מיד ויגידו להמן וגוי' אמר לון המן, אמרון ליה זקנו הלא השתחוה לזקני, הדא הי"ד (בראשית ל"ג) ותגשן השפחות וגוי' ואחר נגש יוסף ורחל וישתחוו, היתייב ועדיין לא נולד בנימין, אמרין ליה הה"ד ויגידו להמן.

אסתר רבה (ז:י)

ויבז בעיניו לשלוח יד במרדכי לבדו, בזוי בן בזוי, להלן כתיב (בראשית כ"ה) ויבז עשו את הבכורה וכאן כתיב ויבז בעיניו, ויבקש המן להשמיד את כל היהודים.

מגילה טו.

לך כנוס את כל היהודים וגו', עד אשר לא כדת, אמר רבי אבא : שלא כדת היה, שבכל יום ויום עד עכשיו - באונס, ועכשיו - ברצון. וכאשר אבדתי אבדתי - כשם שאבדתי מבית אבא כך אובד ממך.

מגילה יא: - דכתיב +ירמיהו כ"ט+ כי לפי מלאת לבבל שבעים שנה אפקד אתכם, וכתיב +דניאל ט"ו+ למלאות לחרבות ירושלים שבעים שנה. חשוב ארבעין וחמש דנבוכדנצר, ועשרים ותלת דאביל מרודך, תרתי דידיה - הא שבעים, אפיק מאני דבי מקדשא ואשתמש בהו [הוציא את כלי המקדש והשתמש בהם]].

רש"י (על אסתר ד:א)

ומרדכי ידע - בעל החלום אמר לו שהסכימו העליונים לכך לפי שהשתחוו לצלם בימי נבוכדנצר ושנהנו מסעודת אחשורוש:

עזרא (ב: טז) - כַּל הַקֶּהֱל כְּאֶחָד אַרְבַּע רְבּוּא אֲלָפִים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים : (42,000 מתוך מיליונים!)

ספר הכוזרי (ב:כד)

אמר החבר: הובשתני מלך כוזר, והעון הזה הוא אשר מנענו מהשלמת מה שיעדנו בו האלהים בבית שני, כמה שאמר: +זכריה ב' י"ד+ "רני ושמחי בת ציון", כי כבר היה הענין האלהי מזומן לחול כאשר בתחלה אלו היו מסכימים כלם לשוב בנפש חפצה, אבל שבו מקצתם ונשארו רובם וגדוליהם בבבל רוצים בגלות ובעבודה שלא יפרדו ממשכנותיהם ועניניהם, ושמא על זה אמר שלמה: +שיר השירים ה' ב'+ "אני ישנה ולבי ער", כנה הגלות בשניה והלב הער התמדת הנבואה ביניהם. "קול דודי דופק", קריאת האלהים לשוב. "שראשי נמלא טל", על השכינה שיצאה מצללי המקדש, ומה שאמר: "פשטתי את כתנתי", על עצלותם לשוב. "דודי שלח ידו מן החור", על עזרא שהיה פוצר בהם ונחמיה והנביאים, עד שהודו קצתם לשוב הודאה בלתי גמורה, ונתן להם כמצפון לבם, ובאו הענינים מקוצרים מפני קצורם, כי הענין האלהי איננו חל על האיש אלא כפי הזדמנותו לו אם מעט מעט ואם הרבה הרבה. ואילו היינו מזדמנים לקראת אלהי אבותינו בלבב שלם ובנפש חפצה, היינו פוגעים ממנו מה שפגעו אבותינו במצרים. ואין דבורנו: השתחוו להר קדשו, והשתחוו להדום רגליו, והמחזיר שכינתו לציון וזולת זה, אלא כצפוף הזרזיר, שאין אנחנו חושבים על מה שנאמר בזה וזולתו, כאשר אמרת מלך כוזר.

Y. Hazony, The Dawn, p.31.

"Mordechai understands that with Esther in the clutches of Achashverosh, and himself and the entire Jewish people similarly powerless before the king, to follow his every order in passive submission is to simply wait for the fall of the axe that must come sooner or later."